

Zjutraj sta se zbudila in si pripovedovala mične povesti o vsem, kar so jima prinesle sanje.

Bodita srečna, bratec in sestra, bodi srečna vsa slovenska deca! Na dobre otroke je domovina ponosna, saj so nje zlati upi in srečna bodočnost. Bodite zdravi in pozdravljeni! —

CVETINOMIRSKI:

Slavec in lišček.

Basen.

ekoč je obiskal lišček slavca.

»Tvoje petje, slavec, mi je jako všeč,« se izrazi med drugim lišček; »ni pa mi pogodi tvoja borna rjava suknjica. Da bi bil vsaj pevcem primerno obeležen! Ali vidiš mene? Ves se leskečem. A ti, slavec? Ubožec si. Jaz bi ne menjal s teboj.«

»In jaz ne s teboj,« mu odvrne slavec; »zato ne, ker mi je petje več kakor pa zunanost.«

Lišček se gizdalinsko zaziblje na vejici, rekoč: »A jaz imam vendarle več čestilcev kakor ti, slavec!«

»Mogoče!« reče slavec. »Kdor bolj gleda na zunanost kakor na petje, ima gotovo rajši tebe. Komur pa je glavna stvar petje, bo bolj cenil mene. Glavna stvar vsakega pevca je pa petje in ne zunanost. Ali ni res tako?«

»Pa je več takih, ki bolj gledajo na zunanost — tudi to bo res, ne li, ljubi moj slavec? Torej imam jaz več čestilcev kakor ti!« dokazuje lišček in ošabno dvigne glavo.

»Mogoče,« ponovi slavec. »Toda zaradi tega nima moje petje nič manjše vrednosti. In če bi imel samo enega čestilca, na tvoji strani pa bi stal ves svet — resnica bi ostala ena in ista: tvoje petje se ne da primerjati z mojim. Ne čestilci, ne zunanost — petje odločuje. Ali mi priznaš to?«

»Tvoje petje, tvoje petje...« začne lišček v zadregi, sukaje glavo in razpenjaje peruti. »Kaj naj priznam? Da si ubožec, slavec, ubožec v svoji siromašni suknjici... Zdravstvuj! Morda se drugič kaj več pomeniva... danes si preveč dolgočasen...«

In s ponesrečenim poizkusom, da bi veselo zažgoled za slovo, odleti lišček v daljavo.

Osamljen v grmovju konča slavec razgovor z liščkom z dodatkom: »Pač ena najtežjih stvari je — pogledati resnici pogumno v oči!«

